

Sygn. akt V **GC 2025/18**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ryszard Kołodziejcki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Alicja Politowska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2018 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z o.o. w W.

przeciwko A. D.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej A. D. na rzecz powoda (...) z o.o. w W. kwotę 67269,90 zł (sześćdziesiąt siedem tysięcy dwieście sześćdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 58582,91 zł (pięćdziesiąt osiem tysięcy pięćset osiemdziesiąt dwa złote dziewięćdziesiąt jeden groszy) od dnia 19 kwietnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r.,

- od kwoty 2256,90 zł (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 27 stycznia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r.,

- od kwoty 2467,03 zł (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt siedem złotych trzy grosze) od dnia 30 grudnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r.,

- od kwoty 2086,50 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt groszy) od 28 października 2014r. do 31 grudnia 2015r.,

- od kwoty 1876,56 zł (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) od dnia 27 listopada 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r.

II zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6241 zł (sześć tysięcy dwieście czterdzieści jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 2025/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego z dnia 19 listopada 2018 r.

Powód (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w dniu 10 marca 2016 roku wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko A. D., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...). Powód żądał zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty 67.269,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz zwrotu kosztów sądowych wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż zawarł z pozwaną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W ramach przedmiotowej umowy powód świadczył w szczególności usługi głosowe, SMS, (...) i transmisji danych. Umowa ta została zawarta na czas określony – 24 miesiące, a po upływie tego okresu miała zostać przekształcona w umowę na czas nieokreślony pod warunkiem, że abonent (pозwana) na 30 dni przed upływem okresu, na jaki została zawarta, nie zawiadomi operatora (powoda) na piśmie, że nie zamierza korzystać z usług operatora. Ponadto przedmiotowa umowa szczegółowo określała tryb i warunki dokonywania jej zmian oraz warunki jej przedłużania i rozwiązania. Strony umowy uzgodniły, że powodowi z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych będzie przysługiwała miesięczna opłata abonamentowa, która miała być wpłacana w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury VAT. Powód, zgodnie z treścią umowy, obciążył pozwaną fakturami VAT na łączną kwotę 8.686,99 zł. Termin płatności wystawionych faktur upłynął bezskutecznie i wskutek tego doszło do przedterminowego rozwiązania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód wskazał dalej, że zawierając umowę z pozwaną, udzielił jej ulgi, a wobec wcześniejszego rozwiązania umowy, obciążył ją karą umowną równą wartości ulgi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Tym samym powód obciążył pozwaną notami obciążeniowymi na łączną kwotę 58.582,91 zł. Do dnia wytoczenia powództwa zobowiązanie pozwanej względem powoda wynosi 67.269,90 zł. Powód wezwał pozwaną do zapłaty przedmiotowej należności wraz z naliczonymi odsetkami ustawowymi przed wszczęciem niniejszego postępowania, jednakże pozwana nie dokonała uregulowania zaległości.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 23 marca 2016 roku wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił w całości żądania pozwu.

Pozwana A. D. w ustawowym terminie wniosła sprzeciw od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Pozwana wskazała, że kwestionuje wszelkie rozstrzygnięcia w nim zawarte i wniosła o rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych.

Postanowieniem z dnia 27 maja 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Chełmnie.

Powód w przewidzianym terminie uzupełnił braki formalne oraz wskazał, iż sprzeciw pozwanej jest całkowicie bezzasadny i bezprzedmiotowy.

W piśmie procesowym z dnia 31 października 2017 roku pozwana A. D. wniosła o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Toruniu – V Wydziałowi Gospodarcemu, oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu. W ocenie pozwanej powództwo jest oczywiście bezzasadne zarówno co do zasady jak i wysokości z powodu przedawnienia należności. Strona pozwana zakwestionowała także zasadność i wysokość kar umownych nałożonych przez powoda, wnosząc o ich miarkowanie. Ponadto pozwana wskazała, iż powód nie załączył Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych i z tego powodu nie jest w stanie ustalić sposobu wyliczenia kar umownych oraz zweryfikować ich zasadności i wysokości.

Ustosunkowując się do powyższego pisma pozwanej, powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z Regulaminu Świadczenia Usług (...) z dnia 20 maja 2013 r. oraz zasądzenie należności zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie. Powód wskazał ponadto, iż dochodzona należność nie jest przedawniona oraz przedstawił szczegółowy sposób wyliczenia kar umownych.

Sąd Rejonowy w Chełmnie postanowieniem z dnia 9 lipca 2018 r. stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i funkcjonalną i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Toruniu według właściwości.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w okresie od 5 grudnia 2013 roku do 30 sierpnia 2014 roku zawała z A. D., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie których abonent korzystał z 15 usług telekomunikacyjnych, polegających na przekazaniu do dyspozycji 15 numerów telefonów.

(dowód: umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z załącznikami – k. 47-109)

Powyższe umowy zostały zawarte na czas określony – 24 miesiące. Integralną częścią umów był Regulamin Świadczenia Usług (...) przez P4 Sp. z o.o. dla Abonentów. W umowach Operator (powód) udzielił Abonentowi (pозwanej) ulg w łącznej wysokości 94.916 złotych.

(dowód: umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z załącznikami – k. 47-109, Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych – k. 216-231)

Strony powyższych umów uzgodniły, że powodowi z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych będzie przysługiwała miesięczna opłata abonamentowa, która miała być wpłacana przez pozwaną w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury VAT. Na podstawie zawartych umów powód wystawił pozwanej następujące faktury VAT na łączną kwotę 8.686,99 zł:

- faktura VAT nr (...) z dnia 12 października 2014 r. z datą płatności 27 października 2014 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 12 listopada 2014 r. z datą płatności 26 listopada (...),
- faktura VAT nr (...) z dnia 12 grudnia 2014 r. z datą płatności 29 grudnia 2014 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 12 stycznia 2015 r. z datą płatności 26 stycznia 2015 r.

(dowód: umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z załącznikami – k. 47-109, faktury VAT – k. 110-131)

W związku z nieuregulowaniem przez pozwaną należności wynikających z powyższych faktur, powód w dniu 29 stycznia 2015 roku wypowiedział umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla 15 numerów ze skutkiem na dzień 9 marca 2015 roku i jednocześnie wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 8.736,99 zł w terminie do 9 marca 2015 roku.

(dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 29 stycznia 2015 r. wraz z załącznikiem i dowodem doręczenia – k. 162-167)

Zgodnie z Regulaminem Świadczenia Usług (...) (§ 16 ust. 3) w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy, powód wystawił w dniu 4 kwietnia 2015 roku 15 not debetowych na łączną kwotę 58.582,91 zł i zobowiązał pozwaną do jej zapłaty w terminie do 18 kwietnia 2015 roku.

(dowód: Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych – k. 216-231, noty debetowe z dnia 4 kwietnia 2015 r. – k. 132-161)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów w całości, gdyż nie budziły one wątpliwości co do swojej prawdziwości, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich skutecznie.

Ustalając stan faktyczny, Sąd miał na uwadze, iż okolicznością bezsporną było związanie stron umowami o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie których pozwana korzystała z 15 usług telekomunikacyjnych, polegających na przekazaniu do dyspozycji 15 numerów telefonów. Powód wskazywał, że pozwana nie regulowała swoich zobowiązań z tytułu zawartych umów, co z kolei stanowiło podstawę wypowiedzenia umowy. Ponadto, jak wskazał powód, po dokonaniu wypowiedzenia wystawił pozwanej 15 not debetowych i wezwał ją do zapłaty wynikających z niej należności. Bezspornym było także, że pozwana nie uiszczała owych zaległości.

Strona pozwana zakwestionowała wysokość kar umownych nałożonych oraz podniosła zarzut przedawnienia należności.

Należy wskazać, iż istnienie sporu między stronami, co do zasady, obliuguje jedną z nich do udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. W myśl art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. ciężar dowodu spoczywa na stronie, która z określonych faktów wywodzi skutki prawne. Oznacza to, iż zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, zaś sąd powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., I ACa 613/12, LEX nr 1294695).

W niniejszej sprawie ciężar udowodnienia faktu, iż wysokość dochodzonych przez powoda należności, w tym kar umownych jest niewłaściwa, spoczywał na pozwanej. Strona pozwana ograniczyła się jedynie do oświadczenia, że kwestionuje wszelkie rozstrzygnięcia zawarte w nakazie zapłaty z dnia 23 marca 2016 r. oraz wysokość kar umownych i nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Zdaniem Sądu pozwana, mimo ciężaru dowodu, nie wykazała w żaden sposób, aby powód zawyżył wysokość należności wynikających z zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Ponadto za niezasadny należy uznać zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną w piśmie procesowym z dnia 31 października 2017 r. Zgodnie z brzmieniem art. 118 k.c. roszczenia o świadczenia okresowe (w tym roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenie z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych) przedawniają się z upływem lat trzech, a powód wnosząc pozew w dniu 10 marca 2016 r., doprowadził do przerwania biegu przedawnienia roszczeń wymagalnych najszybciej w dniu 28 października 2014 roku (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., III CZP 20/09, Legalis 127682).

W ocenie Sądu roszczenie powoda należało uznać za zasadne w całości. Żądając zasądzenia od pozwanej kwoty 8.686,99 zł tytułem nieuiszczonych opłat abonamentowych, powód przedstawił cztery wystawione faktury VAT obejmujące wysokość miesięcznych należności w odniesieniu do każdego z używanych numerów. Powstanie zobowiązań stwierdzonych powyższymi fakturami było zatem niesporne.

Poza kwotami wynikającymi z wystawionych faktur VAT powód dochodził również od pozwanej kwoty 58.582,91 zł z tytułu not obciążeniowych za przedterminowe rozwiązanie umowy. Zgodnie z brzmieniem § 16 ust. 3 Regulaminu Świadczenia Usług (...) przez P4 Sp. z o.o. dla Abonentów, w przypadku umowy zawartej na czas określony, której zawarcie wiązało się z przyznaniem abonentowi ulgi, operator był uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Z kolei zgodnie z art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1907), w przypadku dojścia do przedterminowego wypowiedzenia umowy, operatorowi przysługuje roszczenie z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta i nie może ono przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Dla potwierdzenia zasadności obciążenia pozwanej notami za wcześniejsze rozwiązanie umowy koniecznym było wykazanie przez powoda, w jaki sposób wyliczył ich wysokość, jaka ulga została przyznana pozwanej oraz z jakim dniem doszło do rozwiązania umów. Powód wskazał,

iż pozwanej przyznano ulgę w łącznej kwocie 94.916 zł (wartości ulg były wskazane w poszczególnych umowach), szczegółowo podając kwoty ulg w odniesieniu do każdej z zawartych umów oraz terminy ich rozwiązania. Strona powodowa wykazała zatem wszystkie wymagane okoliczności, mając na uwadze uregulowania umów o świadczenie usług, postanowienia Regulaminu oraz przepisy ustawy Prawo telekomunikacyjne, zatem jej roszczenie w tym zakresie podlegało uwzględnieniu.

Reasumując, Sąd uznał, że roszczenie powoda zarówno co do należności za świadczone usługi telekomunikacyjne, jak i noty obciążeniowej jest w całości uzasadnione. W związku z tym sąd mając na uwadze treść art. 56 ust. 1 i 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2017r., poz. 1907 , ze zm.) zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.7269,90 zł z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 58.582,91 zł od dnia 19 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- od kwoty 2.256,90 zł od dnia 27 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- od kwoty 2.467,03 zł od dnia 30 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- od kwoty 2.086,50 zł od dnia 28 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- od kwoty 1.876,56 zł od dnia 27 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pozwana nie kwestionowała wskazanych na fakturach i notach obciążeniowych terminów zapłaty, od upływu których powód żądał zasądzenia odsetek. Tym samym należało zasądzić odsetki zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu i obciążył stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę 6.241 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 841,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400,00 zł (ustalone zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).